

Våbenhvile i Gaza, oktober 2025

Efter næsten præcis to år, hvor Amnesty International, Læger Uden Grænser, International Association of Genocide Scholars og en FN-undersøgelseskommision alle entydigt har beskrevet som et **folkemord**, er der endelig kommet en ende - eller i det mindste en midlertidig pause.

Vilkårene for våbenhvilen

Våbenhvilen, der blev annonceret den 6. oktober 2025, beskrives i diplomatiske kredse som "skrøbelig", "usikker" og "betinget". Men disse beskrivelser ridser kun overfladen. Vilkårene selv afslører den ødelæggende asymmetri i magtforholdene på stedet, dybden af lidelse, og i hvilken grad grundlæggende internationale normer systematisk er blevet krænket i næsten to år.

Udveksling af gidsler

Den mest synlige del af våbenhvilen er en udveksling af fanger og tilbageholdte: **Hamas skal frigive de resterende 20 israelske gidsler** i deres varetægt - civile og soldater taget til fange under eller efter optrapningen i oktober 2023 - til gengæld for frigivelsen af **1.950 palæstinensiske tilbageholdte** holdt af Israel. Disse omfatter **250 fanger** og **1.700 personer klassificeret som administrative tilbageholdte** - mennesker fængslet uden anklage, retssag eller dom.

Administrativ tilbageholdelse, længe fordømt af internationale juridiske observatører, giver Israel mulighed for at tilbageholde palæstinensere på ubestemt tid under militær lov. Mange af dem, der skal frigives, er blevet tilbageholdt **uden adgang til juridisk repræsentation**, ofte baseret på **hemmelige beviser**, der er blevet tilbageholdt fra både de tilbageholdte og deres advokater. Andre blev dømt i **israelske militærdomstole**, som opererer med en næsten 100% domfældelsesrate og er blevet kritiseret for at krænke minimumsstandards for retfærdig proces i henhold til international lov.

Måske mest rystende er forholdene, under hvilke disse personer er blevet tilbageholdt. I løbet af krigen, og især det seneste år, er der fremkommet troværdige rapporter fra flere menneskerettighedsorganisationer, der dokumenterer **umenneskelig, nedværdigende og ofte voldelig behandling af palæstinensiske tilbageholdte** i israelske fængsler og tilbageholdelsessteder. Disse omfatter **sult, nægtelse af lægehjælp, tæsk, seksuel ydmygelse, langvarige stresspositioner** og i nogle tilfælde **voldtægt**. Flere tilbageholdte døde i varetægt under mistænkelige omstændigheder. Ingen af disse anklager er blevet uafhængigt undersøgt af israelske myndigheder.

Denne udveksling, selvom den er delvis, er mere end en diplomatisk gestus. Den er et vindue ind i mekanismerne i besættelsen, den systematiske kriminalisering af palæstinensisk

eksistens og normaliseringen af ubestemt tilbageholdelse uden rettigheder.

Humanitær hjælp: 600 lastbiler om dagen

Ifølge våbenhvilens vilkår **har Israel accepteret at tillade indførsel af 600 lastbiler med humanitær hjælp om dagen til Gaza** - et tal, der stadig er langt under niveauet før krigen i 2023, men betydeligt mere end hvad der blev tilladt i de seneste måneder. Før våbenhvilen så nogle dage færre end 20 lastbiler komme ind, trods hungersnød og udbredte sygdomme.

Dette løfte kan på papiret lyde som fremskridt. Men det er også en **stiltiende indrømmelse** af skyld. I næsten to år blokerede Israel systematisk hjælp til Gaza - mad, vand, medicin, brændstof og genopbygningsmaterialer - på trods af den katastrofale humanitære situation. Denne obstruktion krænkede **almindelig international humanitær lov**, især **regel 55**, som kræver fri passage af humanitær hjælp til civile i nød. Den krænkede også **artiklerne 55 og 59 i den fjerde Genèvekonvention**, som kræver, at besættelsesmagter sikrer civile befolkningers overlevelse og tillader nødhjælpsindsatser, når de ikke selv kan eller vil levere basale fornødenheder.

Yderligere beordrede **Den Internationale Domstol i 2024 foreløbige foranstaltninger**, der krævede, at Israel forhindrede handlinger af folkemord og tillod humanitær hjælp at flyde frit. Disse foranstaltninger blev ignoreret.

Nu, under pres, repræsenterer Israels accept af hjælpevilkårene ikke generøsitet - det repræsenterer **overholdelse, længe forsinket**, af forpligtelser, det ulovligt har ignoreret. Og selv med stigningen i lastbiler er der **ingen garanti** for uhindret adgang, sikkerhed for hjælpearbejdere eller retfærdig fordeling i en region, hvor over 80% af befolkningen er fordrevet, mange lever uden husly eller sanitet.

Militær omplacering: Gaza reduceret med 53%

Den tredje søjle i våbenhvileaftalen omhandler omplaceringen af israelske militærstyrker. **Israel Defense Forces (IDF) vil trække sig tilbage til en såkaldt "gul linje"**, en midlertidig grænse, der efterlader **53% af Gaza under fortsat direkte israelsk militær besættelse**. Dette reducerer effektivt det funktionelle, beboelige område i Gaza til **47% af det oprindelige område** - en realitet med enorme konsekvenser.

Flytningen formaliserer, hvad mange observatører allerede har advaret om: at denne krig ikke kun var straf, men territorial. På trods af officielle israelske benægtelser af genbesættelse fortæller våbenhvilekortet en anden historie. Det, der forbliver under israelsk kontrol, omfatter store vejkorridorer, strategisk vand- og energi-infrastruktur, landbrugsjord og meget af Gazas nordlige region - nu gjort ubeboelig.

I bund og grund er **Gaza blevet splittet**, ikke kun af ruiner og fordrivelse, men af militær opdeling. Mere end en million mennesker er nu klemmt ind i en lille del af det sydlige Gaza, fordrevet flere gange, afskåret fra hjem, de måske aldrig vender tilbage til. Våbenhvilen vender således ikke besættelsen - den **forankrer den**.

En våbenhvile bygget på aske

Dette er vilkårene. Brutale, asymmetriske og født ikke af gensidig aftale, men af desperation, pres og overvældende global fordømmelse.

Der er ingen retfærdighed indlejret i disse vilkår - kun overlevelse. Ingen ansvarlighed endnu - kun pause. Og selve sproget i "våbenhvile" skjuler de forhold, under hvilke denne aftale blev indgået: ruinerne af et ødelagt territorium, traumet hos en målrettet befolkning og den systematiske fratagelse af juridiske normer og menneskelig værdighed.

Hvad der kommer næste gang - politisk, juridisk, moralsk - vil afhænge af, om verden behandler denne våbenhvile som en afslutning eller som en åbning.

En bekymrende historie

Der er håb i hver våbenhvile. Et håb om, at våbnene forbliver tavse, at civile endelig kan vende hjem, at børn kan sove uden frygt for at vågne under ruiner. Men historien - især Israels historie med våbenhviler - dæmper det håb med realisme.

Israel har et langt, veldokumenteret mønster af at **krænke eller undergrave våbenhviler** - nogle gange inden for timer, ofte gennem kalkulerede militære handlinger, der er blevet fremstillet som "forebyggende" eller "defensive". Selvom våbenhvilebrud ikke er unikke for én side i en konflikt, er historien klar: **Israel har gentagne gange brudt aftaler, det enten underskrev eller hjalp med at forhandle**, især når militær eller politisk hensigtsmæssighed dikterede det.

En tidslinje over brudte våbenhviler

År	Parter / Mægler	Kernevilkår	Sammenbrud eller krænkelse
1949	<i>Arabisk-israelsk våbenstilstand (FN)</i>	Ophør af fjendtligheder; demilitariserede zoner	Israelske indtrængen i syrisk DMZ genantændte sammenstød.
1982	<i>USA-mæglet Libanon våbenhvile</i>	PLO-udtrækning; amerikanske civile garantier	Sabra & Shatila massakren (2.000–3.500 døde) efter israelsk muliggjort Phalangist-indtræden.
2008	<i>Egypten-mæglet Hamas-Israel våbenhvile</i>	Gensidig ro; lempelse af blokade	Brudt 4. nov. 2008 af IDF-raid i Gaza-tunnel; konflikten eskalerede øjeblikkeligt.
2012	<i>Egypten-mæglet våbenhvile (Forsvarssøjlen)</i>	Stop for angreb; lempelse af belejring	Blokaden fortsatte; periodiske krænkelser genoptog inden for måneder.
2014	<i>Humanitære våbenhviler under Gaza-krigen</i>	Daglige våbenhviler	Kollapsede inden for timer; angreb genoptog på begge sider.
2021	<i>Post-"Vogter af Murene" våbenhvile</i>	Egypten / USA-mæglet	Israelske luftangreb genoptog uger senere.

År	Parter / Mægler	Kernevilkår	Sammenbrud eller krænkelse
Nov 2023	<i>Midlertidig Gaza-våbenhvile</i>	Gidsel-fange udveksling	Udløb 1. dec. 2023; bombardement genoptog næste dag.
Nov 2024	<i>Israel-Hizbollah våbenhvile</i>	USA-mæglet 13-punkts aftale	Israelske luftangreb i det sydlige Libanon fortsatte gennem 2025.
Midt-2025	<i>Israel-Syrien de-eskalering</i>	Lokal våbenhvile i det sydlige Syrien	På trods af våbenhvilen fortsatte israelske angreb i Damaskus og Suwayda.
Okt 2025	<i>Nuværende Gaza-våbenhvile</i>	Tre-faset USA-ramme	Gennemførelse usikker; store dele af Gaza forbliver besat og hjælp begrænset.

Mønstre af brud

I næsten alle tilfælde er sammenbruddet af en våbenhvile blevet fulgt af en **retfærdiggørelsesnarrativ**: en trussel neutraliseret, en tunnel ødelagt, en raket opsnappet. Disse retfærdiggørelser holder sjældent til granskning og virker ofte **strategisk timede** til at falde sammen med indenlandske politiske skift eller internationale begivenheder. **November 2008-våbenhvilen**, for eksempel, blev brudt af et israelsk raid, lige da amerikanske valg afsluttedes - muligvis for at forudse forventede ændringer i amerikansk udenrigspolitik. **2023-våbenhvilen** kollapsede, da dens kortsigtede nytte var udtømt.

Selv i aftaler, der eksplicit fokuserede på humanitær beskyttelse - som **2014 og 2021-våbenhvilerne** - genoptog israelske operationer med lidt hensyn til civilbefolkningens ret til sikkerhed og hvile.

2025-våbenhvilen, selvom den roses som mere omfattende, viser allerede tegn på strukturel svaghed. **Hjælp bliver stadig begrænset**, bevægelse inden for Gaza forbliver stramt kontrolleret, og **IDF's jordtropper har ikke fuldt ud trukket sig tilbage** fra store dele af strimlen. Israelske ledere har offentligt omtalt denne våbenhvile som en "taktisk pause", ikke et skridt mod fred - sprog, der afslører aftalens midlertidige, disponible natur.

International lov, selektiv overholdelse

Israels evne til at krænke våbenhviler med næsten total straffrihed muliggøres af **mangel på meningsfuld ansvarlighed** fra det internationale samfund. Mens våbenhvileaftaler ofte forhandles med sprog, der er forankret i international lov, er håndhævelse sjælden. FN-fordømmelser nedlægges veto. ICC-undersøgelser forsinkes eller blokeres. Og vestlige stater med indflydelse - især USA - har historisk beskyttet Israel mod konsekvenser.

Dette mønster undergraver ikke kun palæstinenserens tillid til våbenhviler, men også troværdigheden af international lov selv. Når krænkelser bliver rutine og går ustraffet, bliver våbenhviler mindre om fred og mere om **strategisk omkalibrering** - midlertidige nulstillinger før næste offensiv.

Ekkoer af Sabra og Shatila

Vilkårene for oktober 2025-våbenhvilen er langt fra omfattende. Selvom de adresserer øjeblikkelige problemer - såsom udveksling af gidsler, begrænset humanitær adgang og delvis militær omplacering - efterlader de også urovekkende huller. Blandt de mest foruroligende er det **ubesvarede krav** om, at Hamas-krigere skal **afvæbne eller forlade Gaza** i fremtidige forhandlingsfaser.

På papiret kan dette virke som et skridt mod "demilitarisering". Men i praksis bærer det en chokerende historisk vægt - en vægt, der ekkoer **Beirut, 1982**.

I sommeren det år, under Israels invasion af Libanon, blev en **USA-mæglet våbenhvile** nået mellem Israel og Palæstinas Befrielsesorganisation (PLO). Det centrale løfte: **PLO-krigere ville forlade Vestbeirut**, og til gengæld ville **civile i palæstinensiske flygtningelejre garanteres sikkerhed**. Under amerikanske forsikringer ankom internationale styrker for at overvåge PLO's tilbagetrækning. Men i september forlod disse styrker - for tidligt og uden at opfylde deres fulde mandat.

Hvad der fulgte, er fortsat en af de mørkeste pletter i moderne mellemøstlig historie.

I september 1982 **omgav israelske tropper Sabra og Shatila flygtningelejrene** i Vestbeirut. Derefter tillod israelske befalingsmænd i løbet af **tre dage** libanesiske kristne falangistiske militser at gå ind i lejrene. Militserne, drevet af sekterisk hævn og styrket af straffrihed, **massakrerede mellem 2.000 og 3.500 palæstinensiske og libanesiske civile** - langt de fleste kvinder, børn og ældre mænd. Verden så i rædsel, mens ligene hobede sig op.

Israels egen **Kahan-kommission**, nedsat i 1983 under offentligt pres, konkluderede, at **Israel Defense Forces bar indirekte ansvar** for massakren. Ariel Sharon, dengang forsvarsminister, blev fundet at have "personligt ansvar" for ikke at forhindre blodsudgydelserne. Han trådte tilbage fra sin post, men forblev en magtfuld figur i israelsk politik. **FN's Generalforsamling** gik længere og kaldte massakren **en folkemordshandling** - et begreb, der ville genlyde i årtier.

Skyggen af Sabra og Shatila hviler tungt over Gaza i dag. **Den nuværende våbenhviles implicitte forslag** - at krigere skal forlade i bytte for civil beskyttelse - **afspejler de falske forsikringer fra 1982**. Dengang som nu portrætteres tilbagetrækning af væbnet modstand som en vej til fred. Men historien har vist, at **når modstanden forlader, og internationale observatører forsvinder, er det de tilbageværende, der lider mest**.

Risikoen er ikke teoretisk. I det nordlige Gaza, næsten tømt for civile og erklæret en "sikker zone", er massegrave allerede blevet opdaget. Hjælpearbejdere og journalister har dokumenteret tegn på **henrettelsesagtige drab**, tegn på **tortur** og i nogle tilfælde **hele familier begravet under sammenstyrtede bygninger, hvor ingen redning nogensinde blev tilladt**. Dette er ikke isolerede hændelser - de er potentielle forløbere.

Hvis fremtidige faser af våbenhvilen inkluderer **Hamas' tilbagetrækning eller afvæbning uden robust international beskyttelse**, advarer historien os præcist om, hvad der kan ske næste gang.

Sabra og Shatila-massakren er ikke bare en fjern tragedie. Den er en **præcedens** - en skabelon for, hvad der kan udfolde sig, når militære styrker udnytter magtvakuum, når civile fratages beskyttelse, og når verden vender ryggen til, efter at have erklæret "mission fuldført."

Ekkoer fra Beirut i 1982 lyder nu i Gaza i 2025. Spørgsmålet er, om nogen virkelig lytter - og om denne gang kan udfaldet forhindres.

Dissonans i israelske medier

Mens internationale overskrifter hyldede oktober 2025-våbenhvilen som et længe ventet gennembrud, **tog en helt anden fortælling fat i Israel** - især i de hebraisk-sprogede medier. Mens udenlandske korrespondenter talte om diplomati, de-eskalering og humanitære åbninger, **undgik de fleste israelske medier helt at bruge ordet "våbenhvile"**.

I stedet var den dominerende ramme smallere, mere transaktionel: **en gidseludvekslingsaftale**, ikke en politisk eller militær de-eskalering. Forskellen er ikke kun semantisk. Den afspejler en dybere ideologisk og strategisk dissonans - mellem hvordan krigen opfattes uden for Israels grænser og hvordan den rammes, forsvares og muligvis forlænges inden for dem.

Håndtering af opfattelse: Våbenhvile vs. kapitulation

Inden for Israel ville annoncering af en "våbenhvile" antyde **en ende på aktive militære operationer**, en pause i bombning og potentielt - utænkeligt for nogle - en **indrømmelse til Hamas**. I over to år har den israelske regering, militæret og medieøkosystemet fortalt offentligheden, at **total sejr** i Gaza var det eneste acceptable resultat. De erklærede mål var **fuldstændig ødelæggelse af Hamas, permanent demilitarisering af Gaza** og, i flere ministrers ord, **"frivillig overførsel" eller "fjernelse" af Gazas befolkning**.

At anerkende en våbenhvile nu er at modsige den fortælling. Det tvinger offentligheden til at konfrontere realiteten, at **krigen ikke er endt i total sejr** - at på trods af overvældende militær magt **forbliver Hamas delvist intakt, Gaza står delvist oprejst**, og vigtigst af alt, **palæstinensere forbliver**.

Ved at fremstille aftalen udelukkende som en **gidseludveksling** opretholder israelske embedsmænd og medier en holdning af strategisk styrke. Det giver dem mulighed for at fortælle offentligheden, at **dette ikke er fred, ikke kompromis - bare et taktisk træk** for at bringe israelske fanger hjem.

Modsigelser med tidligere retorik

Denne retoriske dissonans er især markant, når den kontrasteres med udtalelser fra fremtrædende israelske figurer under krigen. Flere regeringsministre, koalitionsmedlemmer og indflydelsesrige kommentatorer fremsatte **åbne opfordringer til etnisk udrensning af Gaza**. I Knesset-taler, opslag på sociale medier og kronikker blev Gazas fremtid beskrevet

ikke i form af genopbygning, men **udvikling** - som **“førsteklasses kystejendom”** moden til israelske bosættelser, når befolkningen var fjernet.

Nogle fantaserede åbent om “Gaza uden gazanere”, et projekt, der ville indebære massiv fordrivelse, permanent besættelse og sletning af palæstinensisk liv og historie fra kystklaven. Dette var ikke perifere stemmer. De kom indefra den regerende koalition, blev gentaget på tv-paneler og stod ofte uimodsagt i mainstream-diskursen.

At tale om “våbenhvile” eller “forhandling” nu ville være at **offentligt trække sig tilbage fra disse maksimalistiske visioner** - at indrømme, at en tilbagevenden til politisk realitet kan være uundgåelig. Det er et skridt, få ledere har været villige til at tage.

Er dette en strategisk pause - eller en politikændring?

Det centrale spørgsmål er så, om våbenhvilen signalerer en **ægte kursændring**, eller blot en **midlertidig pause** - en taktisk stilstand beregnet til at hente gidsler og omgruppere, før militære operationer genoptages.

Flere indikatorer peger på det sidste. I offentlige udtalelser har Israels premierminister og forsvarsekskluderende gentagne gange understreget, at våbenhvilen er **“betinget og reversibel”**. Sproget forbliver krigerisk: **“Vi vil vende tilbage til Gaza, hvis Hamas krænker aftalen”**, eller **“Dette er ikke afslutningen på kampagnen.”** Militære talsmænd fortsætter med at beskrive det nordlige Gaza som en “lukket kampzone”, og IDF-tropperotationer forbliver aktive i områder udpeget til tilbagetrækning.

Inden for den israelske offentlighed antyder fraværet af meningsfuld refleksion over krigens civile omkostninger, de juridiske implikationer af besættelsen eller Gazas langsigtede politiske fremtid, at **dette ikke er et opgør endnu** - men en omkalibrering.

To virkeligheder, én krig

I internationale arenaer roses våbenhvilen som et nødvendigt skridt mod fred, et potentielt vendepunkt efter hidtil uset ødelæggelse. Men i Israel forbliver fortællingen frosset i en tidligere fase: **krig som nødvendighed, palæstinensere som trussel og fred som kapitulation.**

Denne split-screen-realitet - af diplomati i udlandet og benægtelse hjemme - rejser dybe spørgsmål om, hvad der kommer næste gang. Kan en våbenhvile overleve, når halvdelen af dens underskrivere nægter at nævne den? Kan gidsler udveksles uden at konfrontere årsagerne til, at de blev taget i første omgang? Og vigtigst af alt, **kan betingelserne for fred nogensinde opstå, når det dominerende politiske projekt stadig sigter mod at slette folket på den anden side af grænsen?**

Kun tiden vil vise, om Israels ledelse virkelig har ændret kurs - eller om denne våbenhvile, som så mange før den, blot er **en pause før næste runde af ødelæggelse.**

Til folket i Gaza

Jeg håber. Jeg ønsker. Jeg beder om, at våbenhvilen holder.

Men jeg ville ikke satse mit liv på det - og det bør I heller ikke.

Genforen jer med jeres familier. Fejr, hvis I kan. I har fortjent det og mere til. Men vær på vagt. Fyld jeres lagre af mad og vand op. Sørg for, at jeres børn ved, hvor de skal gå, hvis det starter igen. Sørg for, at I ved det.

For hvis historien har lært os noget, er det, at disse stilheder ofte er stormens øje - ikke dens ende.

Hvis grænserne åbner, og I ønsker at forlade, vær klar. Hvis I vælger at blive, vær forbedt. Våbenhvilen kan bryde i morgen, næste uge, næste måned. I kan blive fordrevet igen. I kan blive nødt til at flygte igen.

Og jeg siger dette ikke, fordi jeg ønsker, det skal være sandt - men fordi det kan være. Fordi det har været før.

Jeg ville hade at se Israel vinde. Jeg ville hade at se dem jævne de sidste stykker af jeres hjem og jeres minder, at se dem slette jeres liv og kalde det "udvikling." Men jeres liv er mere værd end noget stykke land. I er mere værd.

Gør, hvad I skal for at overleve. Uanset hvordan overlevelse ser ud for jer, gør det.

For Gaza er ikke bare geografi. Det er ikke bare sand og hav. Gaza er jer. Og så længe I lever, lever Gaza.

Bliv i live.

Til det internationale samfund

Vend ikke ryggen nu. Erklær ikke fred og gå videre. Forlad ikke Mellemøsten - endnu en gang - til Israel og USA for at gøre, som de vil.

Våbenhvilen i Gaza, så skrøbelig og begrænset som den er, skete ikke af sig selv. Den blev tvunget til eksistens af pres - af protester, af forargelse, af beviser for overvældende til at ignorere. Det pres må ikke aftage. Ikke før der er retfærdighed.

Hold øjnene på Gaza.

Hold ørerne på Palæstina.

Besættelsen er ikke ovre. Israelske soldater kontrollerer stadig Gazas nord, dets grænser, dets luftrum, dets hjælp, dets befolkningsregister. Vestbredden forbliver under belejring. Bosættelser fortsætter med at udvide sig. Kontrolposter kvæler stadig dagliglivet. Administrativ tilbageholdelse fortsætter uden retssag, uden retfærdig proces. Og maskineriet i apartheid forbliver intakt.

Lad ikke denne våbenhvile blive en undskyldning for at tie stille. Lad ikke regeringer fejre diplomati, mens de fortsætter med at bevæbne den ene side af besættelsen.

Oprethold presset - på alle fronter.

- **Indtil Israel afslutter sin besættelse af Gaza og Vestbredden**, som beordret af **Den Internationale Domstol**, og bekræftet igen og igen af **FN-resolutioner**.
- **Indtil alle palæstinensiske gidsler - dem, der holdes uden retssag, uden anklager, uden rettigheder - frigives.**
- **Indtil totstatsløsningen ikke bare er et slogan**, men en reel, håndhævelig virkelighed forankret i grænser, rettigheder og suverænitet.
- **Indtil israelske ledere - og Israel selv - stilles for retten**, holdes ansvarlige i **Den Internationale Straffedomstol** og **Den Internationale Domstol**, som enhver anden stat, der har begået alvorlige forbrydelser.

Der kan ikke være fred uden retfærdighed. Der kan ikke være retfærdighed uden ansvarlighed. Og der vil ikke være nogen af delene, hvis verden holder op med at se nu.

Folket i Gaza er ikke en nyhedscyklus. De er ikke en sag, der kan tages op og droppes. De lever gennem konsekvenserne af international tavshed, straffrihed og selektiv forargelse.

Lad den tavshed ende her.

Konklusion – En pause eller en ende?

Denne våbenhvile kan føles som en afslutning. Bomberne er stoppet - for nu. Overskrifterne skifter. Hjælp begynder at sive ind. Nogle familier har fundet hinanden igen. Nogle børn har sovet natten igennem.

Men for Gaza, for Palæstina, er dette ikke enden. Det er en pause. Et skrøbeligt, midlertidigt øjeblik suspenderet mellem overlevelse og muligheden for fornyet vold.

For meget forbliver uløst. For mange løgne hænger stadig i luften: at besættelsen ikke eksisterer, at Gaza nogensinde var "befriet", at tusindvis af civile dødsfald på en eller anden måde er selvforsvar. Verden så rædslen udfolde sig i realtid - så hospitaler ødelagt, journalister dræbt, hele kvarterer udslettet - og kæmpede stadig for at kalde det, hvad det var.

Men navne betyder noget. Historien betyder noget. Og sandheden er denne: hvad der skete i Gaza over de sidste to år var ikke en krig mellem ligeværdige. Det var ikke en "konflikt". Det var en **systematisk, vedvarende kampagne** mod en fanget civilbefolkning, og **det blev kaldt folkemord** - ikke kun af aktivister, men af **læger, forskere, FN-undersøgere** og **Den Internationale Domstol**.

Denne våbenhvile, selvom nødvendig, er ikke en løsning. Den fortryder ikke, hvad der er blevet gjort. Den bringer ikke de døde tilbage. Den afslutter ikke blokaden. Den genopretter ikke hjem, sikkerhed eller suverænitet. Den befrier ikke Palæstina.

Den eneste vej frem er gennem **retfærdighed** - reel, international, håndhævelig retfærdighed. Det betyder retssager. Det betyder erstatninger. Det betyder en ende på besættelsen, ikke kun i ord, men i handling. Det betyder politisk vilje og politisk risiko fra en verden, der alt for længe har muliggjort israelsk straffrihed.

Hvis dette øjeblik bliver et vendepunkt, vil det ikke være, fordi ledere pludselig valgte moral. Det vil være, fordi mennesker - **millioner af mennesker** - rundt om i verden nægtede at stoppe med at se. Nægtede at stoppe med at råbe. Nægtede at acceptere tavshed som fred.

Våbenhvilen i oktober 2025 kan en dag blive husket som starten på noget. Eller den kan blive husket som endnu en stilstand før endnu en massakre.

Valget - denne gang - er ikke kun Israels. Det tilhører os alle.